

Materielle bestemmelser.

Ad tekstanmærkning nr. 100.

Tekstanmærkningen er første gang optaget på finansloven for 1999. Tekstanmærkningen foreslås videreført uændret.

Finansministeriet har ved cirkulære nr. 38 af 16. marts 1988 om statslige myndigheders fastsættelse af gebyrer for særlige ekspeditioner m.v. fastsat, at ministerier, som i forbindelse med inddrivelsen af tilgodehavender opkræver rykkergebyrer, skal være opmærksomme på, at der ved førstkomende revision af den relevante lovgivning skal indføres en hjemmel til opkrævning af rykkergebyrer. I den forbindelse har Finansministeriet anført, at der indtil en sådan lov hjemmel kan gennemføres, bør etableres hjemmel ved tekstanmærkning på finansloven.

Tekstanmærkningen indeholder en generel bemyndigelse til at fastsætte rykkergebyrer. Tekstanmærkningen skal således sikre hjemmel til at opkræve gebyrer, hvor der ikke i dag eksisterer hjemmel til at opkræve gebyrer for erindringsskrivelser, ligesom tekstanmærkningen skal afløse de tekstanmærkninger, der i overensstemmelse med cirkulæret hidtil har været optaget på finansloven. Tekstanmærkningen vil således ikke blive anvendt, hvor der i dag uden for finansloven eksisterer hjemmel til opkrævning af gebyrer.

Gebyrerne skal fastsættes i overensstemmelse med budgetvejledningens pkt. 20.1.10, så der opnås fuld dækning for de omkostninger, der er forbundet med det pågældende område.

Det forudsættes, at ministerierne regelmæssigt overvejer de fastsatte gebyrstørrelser, således at der opnås fuld omkostningsdækning.

Ministerierne forudsættes fortsat ved revision af den relevante lovgivning at indarbejde bestemmelser om påkrævning af rykkergebyrer i den pågældende lovgivning.

Ad tekstanmærkning nr. 101.

Tekstanmærkningen er gentaget fra foregående finansår.

Der henvises til Akt. 237 28/5 1986.

Ad tekstanmærkning nr. 102.

Tekstanmærkningen er videreført fra foregående år.

Tekstanmærkningen giver hjemmel til, at finansministeren, når et til statskassen pantsat aktiv er afhændet ved tvangsauktion uden fuld dækning af statskassens tilgodehavende, kan afskrive restgælden helt eller delvist, såfremt det godtgøres, at skyldneren hverken er eller vil blive i stand til at betale det skyldige beløb.

Finansministeren kan på tilsvarende vis indgå en ordning om gældsforholds afgørelse uden forudgående tvangsauktion, såfremt det må imødeses, at der ved en tvangsrealisation af et pantsat aktiv ikke kan forventes dækning for statskassens tilgodehavende. Denne mulighed anvendes typisk ved salg af fast ejendom i fri handel. Herudover kan finansministeren lade usikrede fordringer, der måtte restere efter salg af pantsatte aktiver, og andre statslige fordringer (restancer) udgå af regnskabet som uerholdelige efter en periode på 20 år, selv om forældelse ikke måtte være indtrådt. Finansministeren kan ligeledes inden udløbet af den nævnte 20-årige periode træffe aftale med debitor om afgørelse af sådanne skyldforhold mod betaling af et mindre beløb.

Endvidere er der en adgang for finansministeren til at bemyndige et inkassobureau til at indgå de omhandlede betalingsaftaler med skyldnere, der er bosat i udlandet, da inkassobureauet i mange tilfælde vil være den instans, der er bedst bekendt med skyldnerens økonomi, og i en forhandlingssituation om afgørelse af en skyldners gæld, vil det være af værdi for bureauet at kunne træffe afgørelser på stedet mod til gengæld af inkassere et beløb som ellers ikke ville blive betalt.

I forhold til FL 2001 foreslås kravet om regnskabsmæssig forklaring ophævet som overflødig.

Ad tekstanmærkning nr. 103.

Tekstanmærkningen er videreført uændret fra foregående år.